

בית המשפט העליון

ע"א 1610/09 - א'

בפני : כבוד השופט ח' מלצר

המבקשים :
1. רואים 6/6 לייזר רפואי ומדעי בע"מ
2. תומר קרמר
3. ד"ר יוסי פיקל
4. ד"ר יאיר פורגס
5. פרופ' צבי פרידמן

נ ג ד

המשיב : רוני פרץ

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב מיום 5.1.2009 בת"א 2079/04 שניתן על ידי כב' השופטת נ' אחיטוב

בשם המבקשים : עו"ד רותם אלוני דוידוב ועו"ד דורון איצקוביץ
בשם המשיב : עו"ד ענת מולסון

החלטה

1. לפני בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת נ' אחיטוב) מתאריך 5.1.2009 עד להכרעה בערעור שהגישו המבקשים על פסק הדין. בפסק הדין נקבע כי המבקשים נהגו ברשלנות עת ניתחו את המשיב בשני ניתוחים לתיקון רוחק ראייה – ניתוחי לייזר. עוד נקבע כי המבקשים יפצו את המשיב בסכום כולל של 1,389,287 ש"ח, סכום הכולל גם שכר טרחת עורך דין בשיעור של 13% מסכום התביעה. המבקשים הגישו ערעור על פסק הדין הכולל שני ראשים: עצם קביעת האחריות ושאלת הנזק.

2. בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את בקשת המבקשים לעכב את ביצועו של פסק הדין, בקבעו כי מדובר בפסק הדין המשית חיוב כספי ובכגון דא, אין לעכב

הליכים. כן נקבע כי לא הוכח שאם יתקבל הערעור לא ניתן יהיה להחזיר את המצב לקדמותו ואין בעצם הגשת הערעור כדי לעכב את ביצוע פסק הדין.

כעת הגישו המבקשים את הבקשה שבפני ובה הם טוענים כי יש לעכב את ביצוע פסק הדין, מן הטעם שסיכויי הערעור שהגישו טובים ומן הטעם שאם יבוצע פסק הדין לא ניתן יהיה להשיב את המצב לקדמותו בשל העובדה שעל פי עדותו של המשיב עצמו חל צמצום בהיקף משרתו ובהיקף הכנסתו והוא אף עלול לאבד את מקום עבודתו, מה שישפיע לרעה על יכולתו הכלכלית. כן טוענים המבקשים כי המשיב איננו זקוק לכסף באופן מיידי, שכן ממילא עיקר הפיצוי הוא בגין אובדן השתכרותו העתידי.

3. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה ובהודעת הערעור שהגישו המבקשים וכן בתגובת המשיב – הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להתקבל באופן חלקי בהתאם לאמור בסעיף 5 שלהלן.

4. בעת בחינת בקשה לעיכוב ביצוע פסק דין עד להכרעה בערעור, לפי תקנות 468-469 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד – 1984 (כפי שפורשו בפסיקה) שוקל בית המשפט הן את סיכויי הערעור והן את מאזן הנוחות.

מבחינת סיכויי הערעור, המבקשים מעלים שורת טענות כלפי פסק הדין נשוא הערעור, הן לגבי עצם קביעת האחריות והן לגבי קביעת נזקי המשיב. המשיב מנגד טוען כי הטענות המועלות כעת על ידי המבקשים נדחו כולן על ידי בית המשפט הנכבד קמא ועל כן סיכויי הערעור קלושים. מבלי לקבוע מסמרות בעניין, נראה לי שבשלב ראשוני זה שבו מצוי הערעור לא ניתן לשלול לגמרי את סיכויי הערעור, ולפיכך יש להמשיך ולבחון כאן את שיקולי מאזן הנוחות.

פסק הדין, נשוא הערעור, הוא פסק דין המשית חיוב כספי על המבקשים. הלכה פסוקה היא כי ביצועו של פסק דין כזה לא יעוכב, אלא אם הראה המבקש כי קיים חשש ממשי שביצוע פסק הדין יגרום נזק בלתי הפיך אם יתקבל הערעור. נזק שכזה יכול להיגרם, בין השאר, מקום שבו המבקש עיכוב ביצוע מצליח להראות כי לא יוכל לגבות את הכספים שהעביר לצד שנגד במידה ויזכה בערעור (ראו למשל: בש"א 216/89 אברהמי ובניו חברה לבניין בע"מ נ' בנק המזרחי המאוחד בע"מ פ"ד מג(2) 172 (1989); רע"א 792/09 כארן נ' פילוסוף (לא פורסם, 5.3.2009)). נסיבות המקרה שלפנינו מלמדות כי סכום הכסף שנפסק בפסק הדין הינו סכום משמעותי שאיננו מצוי בידי המשיב כדבר שבשגרה.

מעבר לכך, כעולה מפסק הדין היקף עבודתו של המשיב אכן צומצם באחרונה, כפי שנמסר על ידי המשיב עצמו. בית המשפט הנכבד קמא ציין בפסק הדין בהקשר זה כדלקמן: "סכנת הפיטורים או צמצום היקף המשרה של התובע (המשיב כאן – ח"ח) אינו תיאורטי גרידא ויהיה על התובע כדי לשמור על רמת הכנסתו, לחפש מקום עבודה אחר. בנסיבות אלה, במגבלותיו הרפואיות, יהיה משום קושי שעלול לגרום להפחתה בשכרו" (שס, בסעיף 42). על כן, טענת המבקשים ולפיה עלול להיווצר מצב שבו לא ניתן יהיה, מעשית, להשיב את מלוא סכום הפיצויים שישולם למשיב – אם יזכו בערעורם – איננה מופרכת ולא ניתן להתעלם ממנה לחלוטין. מאידך גיסא, מובן כי למשיב אינטרס לגיטימי בקבלת סכום הכסף שנפסק לטובתו בפסק הדין – הן מטעמי מדיניות משפטית כללית, כמתואר לעיל והן מטעמים פרטניים, מובנים ומוצדקים בעיקרם.

5. נוכח האיזון המתבקש בין השיקולים הרלבנטיים השונים, והעובדה שחלק מהפיצויים נפסקו לגבי העתיד, אני מורה כדלקמן: ביצועו של פסק דינו של בית המשפט הנכבד קמא יעוכב חלקית לגבי 25% מסכומי החיוב שנקבעו בפסק הדין ובלבד ש-75% מסכומי החיוב הנוותרים ישולמו למשיב, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית בתוך 10 ימים מעת קבלת החלטה זו. פתרון זה משקלל, לשיטתי, כראוי בין האינטרס של המשיב בביצוע מיידי של פסק הדין ובין החשש של המבקשים, שאין לבטלו, כי אם יתקבל ערעורם לא יוכלו לקבל בחזרה את מלוא הסכום שישלמו (השוו: ע"א 7776/08 ד"ר ראיסה גראץ נ' נבון (לא פורסם, 7.12.2008)).

6. נוכח כל האמור לעיל – הבקשה מתקבלת, איפוא, חלקית כאמור בסעיף 5 שלעיל. בנסיבות העניין – אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ב באדר התשס"ט (18.3.2009).

שׁוֹפֵט